

Kapitola 1

Veslařské umění je umění jako každé jiné. Zdokonaluje se pouze soustavným tréninkem, aby byl každý pohyb ladný, prováděný správně a bez dlouhého uvažování.

GEORGE POCKOCK

Poznámky ke knize o profesionálním veslování

Stačil jediný pohled na oblohu a naštvála se. Bylo totiž později, než si myslela, a začínalo se šestit. Od doby, co se čas posunul o hodinu zpátky, měla dojem, že tma přichází znenadání. Od západu navíc připlouvaly těžké mraky. Nevěstily nic dobrého, nejspíš se chystala bouřka.

S bušícím srdcem přešla zahradu plnou podvečerních stínů a prošla brankou, již se vcházelo na cestu k řece, Thames Path. Nad vodou se už vznášel mlžný opar. Řeka mívala v podvečer typický pach. Nasávala vlhko, energii, auru starobylých časů. Hladina měla olovenou barvu a byla neuvěřitelně klidná. Sama však věděla, že zdání klame. Proud byl v těchto místech naopak silný, protože se řeka blížila k hučícímu jezu pod Hambleden Mill. Tam na neopatrné nebo nadměrně sebevědomé veslaře čekala zrádná past.

Becca přidala do kroku a rozběhla se. Zamířila proti proudu řeky, směrem k Henley. Na mostě přes řeku už svítily lampy. Neměla času nazbyt. „Do háje,“ zaklela a ještě zrychlila.

Zanedlouho celá zpocená doběhla k Leanderu, jednomu z nejslavnějších veslařských klubů. Sídliil na straně blíž k Remenhamu. V horním patře klubu, kde byla jídelna, se začínala rozsvěcovat světla. Zato dvůr se skrýval v pološeru, nikde nikdo. Vrata do loděnice byla zavřená. Veslaři i trenéři nejspíš byli na posledním denním tréninku v tělocvičně. Přesně to Bece vyhovovalo.

Otevřela branku na dvůr, přešla k loděnici a odemkla

vrata. Její loď sice byla na polici venku, ale ještě musela pro vesla a ta byla vevnitř. Rozsvítila, na okamžik se zastavila a zadívala se na zářivé žluté lodě Empacher, které se vyráběly v Německu a používala je většina veslařských osem. Dlouhé, štíhlé a neuvěřitelně elegantní závodní veslice, takzvané shelly, byly vyrovnané na sobě, dnem vzhůru. Při pohledu na ně ji ostře píchlo u srdce.

Nebyly totiž pro ni. Týmové veslování jí nikdy neseslo. Ani na vysoké, kde byla v ženské osmě. Tehdy byla neohrabaná začátečnice, ulovená svou univerzitou. O nevinné začátečnický usilovaly všechny vysoké školy, ale o ni se téměř bily. Jako by tušily, že kromě výšky a dlouhých končetin, což jsou nezbytné předpoklady pro veslování, má ještě další dar. Možná si všimly, jak jí v očích jiskří nadšení, kdo ví.

Teď by ji nechtěl žádný tým. Nikomu už nezáleží na tom, jak dobrá kdysi bývala.

Z posilovny hned vedle se ozvalo žuchnutí činky. Tu a tam se k ní donesly útržky hovoru. Právě teď se nechtěla s nikým bavit, aby se nepřipravovala o cenný čas. Doběhla na druhý konec loděnice a z věšáku sundala svá vesla. Obdélníková zakončení byla stejně růžová jako její kšiltovka. Tatáž barva byla symbolem klubu.

„Ahoj, Beko.“

Polekaně se otočila a při tom pohybu ťukla vesly o polici. „Ahoj, Milo. Myslela jsem, že taky trénuješ.“

„Všiml jsem si, že se tu rozsvítilo.“ Milo Jachym byl malý, proplešatělý muž. Pouze nad ušima se mu rýsovalo jemné chmýří šedivých vlasů. Ve své době býval slavným kormidelníkem a kdysi Beku trénoval. „Vyrážíš na vodu.“ Bylo to konstatování, nikoli otázka. Jeho tón odpovídal zamračenému výrazu. „Beko, neblázni, po té změně času nemůžeš ven. Ostatní se vrátili už před půl hodinou.“

„Chci mít řeku sama pro sebe.“ Usmála se na něj. „Neboj se, Milo, budu v pohodě. Pomůžeš mi sundat loď, prosím tě?“

Šel za ní. Vedle dveří byly opřené dvojce skládací schůd-

ky. Vynesl je ven. Becca opatrně položila vesla vedle plovoucího mola a vrátila se k loděnici. Milo už připravoval schůdky. Na samostatně stojícím podstavci trůnila její modrobílá Filippi. Pod ní byly umístěné dva dvojskify. Milo se musel hodně natáhnout, aby dosáhl na příď a zvedl loď. Becca ji uchopila za záď.

Společně zdvihli loď a položili ji na levobok na podpěrný rám. Becca překontrolovala vybavení a konstatovala: „Řekls to Freddiemu, vid?“

Milo pokrčil rameny. „To, že vesluješ, je snad státní tajemství?“

„Jak tak vidím a slyším, smysl pro sarkasmus tě nepustil,“ přešla do protiútku. Milo byl svým sarkasmem pověstný a tentokrát se ještě hodně krotil.

„Má o tebe starost a nedivím se mu. Takhle to dál nejde. Rozhodně ne,“ navázal dřív, než se stačila nadechnout a protestovat, „jestli se chceš dostat do semifinále, natož jestli chceš jít po zlaté.“

„Cože?“ Udiveně na něj vytřeštila oči. Milo se už dávno nemračil, spíš si ji pátravě prohlížel.

„Ať si kdo chce co chce říká,“ pokračoval, „podle mě máš na to, abys rozplavby vyhrála. A proč ne i závod jako takový. Bývala jsi nejlepší veslařka, jakou znám. Ve tvém věku by to nebyl první comeback na světě. Jenže to nesmíš pytlíkovat jako teď. Tréninky po práci a o víkendech, posilování a ergometr jen doma – nemysli si, vím o tom. Snad jsi nečekala, že si na místě, které žije klepy, koupíš mlčení za pár piv?“ Zasmál se, ale hned zvažněl. „Beko, musíš se definitivně rozhodnout. Jestli do toho chceš jít naplno, musíš všechno ostatní vypustit. Bude to ta nejtěžší věc, jakou jsi kdy udělala, ale podle mě máš na to, abys to dokázala.“

Takové podpory se v životě nedočkala. Od Mila pro ni znamenala víc než od kohokoli jiného. S knedlíkem v krku odpověděla: „No... nechám si to projít hlavou.“ Kývla bradou k lodi, společně ji zdvihli nad hlavu, protáhli se úzkou bránou a posadili ji na vodu vedle mola.

Zula si boty, odhodila je na plovoucí molo, skočila pro vesla a obratně je složila doprostřed lodi. Dosedla na slajd.

Veslice se pod její váhou nebezpečně zahoupala. Ten pohyb jí jako vždy připomněl, že sedí na uzounké lodi z karbonového vlákna a že se pohybuje sotva pár centimetrů nad hladinou řeky. Před ledovým sevřením vody ji chránila pouze vlastní obratnost a odhodlání.

Strach patřil k věci. Díky němu měla větší sílu a dávala si větší pozor. Zásunula vesla do havlinky a upevnila je. Právě veslo zapřela o molo, levé položila celou plochou na hladinu a zásunula chodidla do nohavek uchycených k podlaze lodi. Nohy upevnila suchými zipy.

„Počkám na tebe,“ nabídl se Milo. „Pomůžu ti uklidit loď.“

Becca zavrtěla hlavou. „Ne, zvládnu to. Mám klíče.“ Sjela rukou ke šňůrce kolem krku. „Hele, Milo...“ Zaváhala. „Díky.“

„Tak aspoň nechám rozsvíceno,“ zavolal na ni, když se odrazila od mola. „Užij si to.“

Becca už byla myšlenkami jinde. Nechávala se unášet proudem doprostřed řeky. Mila nevnímala.

Opřela se do vesel a každodenní svět byl náhle na hony vzdálený. Fyzickou námahou odbourávala napětí z ramen a ztuhlost ze stehen. Vítr foukal po proudu a usilovně jí ovíval tvář. Zatím má díky němu výhodu, napadlo ji, ale až se u Temple Island otočí, okamžitě o ni přijde. Až bude totiž veslovat zpátky, půjde proti ní proud i vítr.

Zabírala stále delšími pohyby, vesla nořila hlouběji pod hladinu. Vzhledem k tomu, že jako každý veslař seděla zády k proudu, mohla sledovat, jak oblouková zlatavá světla mostu v Henley mizí v dálce. Řeku vnímala podle instinktu, už na to byla zvyklá. Znovu si připadala jako malá holka, která si brousí zuby na zlato z olympiády. Jako ta holka, která si nechala proplout šanci mezi prsty.

Zamračila se a vrátila se do přítomnosti. Soustředila se na jednotlivé záběry. Cítila, jak jí vzadu na krku i mezi

prsy vyráží pot. Dávno není holka. Bývala jí ještě před čtrnácti lety, když žila v jiném světě. Dnes je z ní jiný člověk a s původní Rebekou jí spojuje jen paměť svalů a známý dotek vesel v dlaních. Až moc dobře poznala, jak chutná prohra.

Také ale věděla, že Milo má pravdu. Bude se muset rozhodnout. Brzy. Kdyby dospěla k tomu, že se naplno pustí do tréninku, musela by odejít z práce. Buď by dala výpověď, nebo by využila placeného volna, které jí u metropolitní policie nabízeli.

Jenže tak by nedokončila rozdělanou práci.

Vjel do ní tak silný vztek, až zanořila vesla ještě hlouběji a opřela se do nich vši silou. Loď nabrala závodní rychlost a trup při tom náporu zaskřípal. Kdykoli zvedla vesla nad hladinu, stékala po nich voda a kapičky jí cákaly na tvář.

Znovu zabrala a poslouchala táhlé duté zasvištění, po němž následovalo naprosté ticho. To když vytáhla vesla nad hladinu. Loď se řítily vpřed jako mrštná ryba. Plula v dokonalém rytmu, v naprosté harmonii. Přímo zpívala a ona byla součástí té úžasné symfonie. Skoro jí připadalo, jako by se vznášela nad vodou jako pták. Tak byla lehká.

Henley mizelo v dálce, proměňovalo se ve svítící bod. Obloha se na horizontu zbarvovala do zlatorůžova a postupně přecházela ve fialovou. Nad tmavým obrysem vysokého kostela se stále rýsovaly mraky. Vypadaly, jako by létaly, jako by s ní letěly po vodě. Raz dva. Domky u řeky – a mezi nimi i ten její – a stromy na břehu se kolem ní míhaly a splývaly v šedivé skvrny.

Deset záběrů. Stehna ji páčila.

Dalších deset. Soustředila se na počítání. Snažila se vysunovat vesla z vody co nejčistěji.

Dalších deset. Ramena měla v jednom ohni.

A znovu deset. Opírala se do vesel se vši silou. Loď div neletěla nad vodou. Becca se nadechovala tak zhluboka, až ji páčilo v krku.

Pak po pravé ruce zahlédla světýlko. Byl to ozdobný altán na ostrově Temple. Ostrov kdysi býval součástí Fowley Court a teď sloužil jako startovní místo při soutěži Henley Royal Regatta. Až projede kolem ostrova, otočí se. Jinak by neviděla ani na metr a do Leanderu by se musela vrátit poslepu a popaměti.

Trochu ubrala na tempu a zhluboka se nadechovala, aby ulevila přetíženým svalům. Dojela až za ostrov, vysunula vesla z vody, položila je celou plochou na hladinu a odpočívala.

Náhle jí došlo, že ji vztek opustil a místo něj prožívá hlubokou, procítěnou jistotu.

Půjde do toho, rozhodla se. Nenechá si tu poslední šanci proklouznout mezi prsty. A pokud bude muset odejít od policie, udělá to. Jen jí nedarují symbolické zlaté hodinky ani další prázdné sliby. Dohlédne na to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Pro ni i pro ostatní lidi jako ona.

Svížný proud ji odnášel dál po řece, ke zdymadlu a jezu. Ze stromů odstartovalo hejno havranů. Hlasitě třepotali křídly. Pozorovala, jak ve vzduchu společně tančí, a mezi tím otočila loď. Za chvíli odletěli a ona pro změnu měla výhled po proudu řeky. Vítr foukal ještě pronikavěji než předtím. Zahryzával se jí do krku. Rozpřáhla se a vši silou se opřela do vesel. Teď už bojovala i s proudem.

Předtím se držela uprostřed řeky a využívala její živý proud. Teď se spíš přiblížila ke břehu, který byl blíž k Buckinghamshiru neboli Bucks, jak se říkalo. Tam byl totiž proud mírnější a nemusela se tolik namáhat. Každý, kdo vyrážel na lodi z Leanderu, znal každičkou zatáčku a mělčinu podél břehu. Většina veslařů včetně ní si cestu dokázala představit v mysli.

Voda však ve tmě vypadala hlubší. Světla města na ni už nedosahovala. Teplota rychle klesala. I když si udělala jen krátkou přestávku, stejně se do ní zakousla zima.

Becca sjela dopředu, natočila vesla kolmo k hladině a pak zabrala rameny a stehny. Udržovala stálé tempo, v duchu si počítala – veslařská klasika – a uraženou vzdálenost kontrolovala letnými pohledy ke břehu.

Dosáhla druhého konce ostrova Temple, opět zrakem přešla osvětlenou stavbu ve tvaru svatebního dortu. Pomalu, pomalinku mýjela známé potemnělé obrysy okolní krajiny. Předtím měla pocit, jako by se vrátila v čase, a teď jí dokonce připadalo, že se čas zastavil úplně. Jako by mohla postrčit hodiny pouze svým úsilím, ničím jiným.

Opřela se do vesel ještě usilovněji a naprosto se ztrácela v rytmu veslování. Po jednom vydařeném záběru, kdy následovalo uklidňující ticho, nečekaně zaslechla bezmocné žbluňknutí. Becca strnula a okamžitě přestala veslovat. Loď zaskřípala, jako by se takovému zákroku vzpouzela.

Zvuk byl blízko, ale nebyl to pták. Potápějící se ptáci vyluzovali jiné zvuky. Je možné, že by do řeky spadlo nějaké větší zvíře?

V ústech ucítila slanou chuť. Došlo jí, že jí samou zimou a větrem začalo téct z nosu. Jednou rukou uchopila obě vesla a rukávem druhé si utřela nos. Loď se mírně zakymácela. Becca se okamžitě chopila obou vesel a pokračovala dál. Znovu se zadívala ke břehu, ale stíny pod stromy se slily v neproniknutelnou čern.

Pokřčila rameny a protočila vesla v dlaních. Usoudila, že se jí něco zdálo. Sjela k přídi a chtěla zabrat, ale v tom okamžiku zaslechla výkřik. Nemohla se mylit, byl to lidský hlas. Byl jí povědomý. A klidně by přísahala, že ten člověk volal její jméno.